

I Ei hänen kirjoittava oikea kätensä tiennyt mitä vasen rietasteli toisella puolella. Hän itse siinä välissä luuli hallitsevansa tilanteen, mutta joka kerta kun hän käänsi päänsä, silmät jo unohtivat edellisen näyn. Hän carpe diem joka jumalan hetki, ja vaikka Mano Tatilla ei ollut laseja päässä, hän näki oikein hyvin läimäistä Epistä, turkkilaista painonnostajaa kasvoihin, koska tämä oli vain hymyillyt. Mano nosti miinuslasinsa nopeasti silmilleen ja teekupin huulilleen ja toivoi parasta. Hän ei edes tiennyt miksi oli lyönyt. Se vain tuli jostain. Mustamaalaamatta kerron, että Manon päivät olivat yksitotisen kirkkaita. Hänen likitaittonsa sumensi pilvetkin. Sumuisista cumuluksista käsin minä hänestä teille kerron. Tuosta Paavo Pesusienen näköisestä hontelosta nuorukaisesta, joka vihasi Nylon Beatia vain yhden kappaleen perusteella, mutta joka harrasti teen ja seksin nauttimista – intellektuelli kun oli. Ja kirjoitti elämäkertaansa. Hän oli niin rikas. Onnekas. Kunnes törmäsi turkkilaiseen. Minäkin tunsin sen hetken viiltävyyden, kun koko länsisuomalainen pizzeria Kara hiljeni. Arvet särkevät vieläkin äänessäni. Turkkilainen, jonka siskon Mano oli maannut ja jättänyt, olisi voinut murskata joka ikisen luun Manon kehossa. Hän olisi voinut oikaista pojan skolioosin yhdellä nykäisyllä, ja voinut suorittaa turkkilaisen koston, mikä ikinä se sitten onkaan. Mutta hän hymyili. Hetken hämmennyksen jälkeen hän vain jatkoi hymyilyään. Niin Mano, kuin pizzerian muutkaan asiakkaat eivät tienneet, että jättiläisen nimi Epis ei ollut enne, vaan lyhenne. Epieikeia. Se oli suomeksi lempeys. Mano teki kuten aina kun epäili mokanneensa: ajatteli perinnöksi saamiaan pikavippiyrityksen miljoonia. – Tavsan Kani, sanoi Epis ja nyökkäsi Manoa kohti. Päähenkilöni kannalta olisi ollut parempi jos olisin kirjoittanut ”hyökkäsi” kohti. Sen hän olisi ymmärtänyt. Nuorimies Tatti tuijotti. Kutsuiko tuo virnistelevä kolossi häntä kaniksi? Pelkuriksi? Ei hän voinut olla. Vanhemmat olivat molemmat rohkeita ja aina oikeassa. Isä oli ollut Maunon kannalla, äiti Manun, eikä kumpikaan antanut periksi. Kompromissi: Mano. No, isä kuunteli Manowaria, eikä hän koskaan kertonut vaimolleen voittaneensa. Eikä äiti miehelleen sitä, että sai Espanjassa elämänsä ensimmäisen ja viimeisen orgasmin. Mies oli sanonut nimekseen Manuel. Mano Tatin kielitaito oli surkea, vaikka niin moni tyttö oli nimen perusteella yrittänyt opettaa; aloittanut keskustelun kysymällä ”me amas?”. Hän ei siis ymmärtänyt Epistä, mutta sen hän oli oppinut, että loukkaantuminen on häviö, ja vahvuutta on myöntää heikkoutensa. – Tiedän, hän sanoi ja yritti koventaa katseensa. Jos minulta kysytään, Manolta olisi pitänyt leikata silmät jo vauvana. Ihan varmuuden vuoksi. Aivan liian myöhään hän ymmärsi, miksi oli jäänyt elämässään yksin. Koko lapsuuden ja nuoruuden ajan hän ei likitaittonsa takia nähnyt kaukaa tervehtiviä ystäviään, eikä niin ollen vastannut heille. (Silmälaseja Mano ei suostunut käyttämään; ne tekivät hänet rumaksi.) Hänet jätettiin lopulta omaan arvoonsa. Mutta minultahan ei kysytäkään, koska jälkiviisaus on viisauden lajeista tyhmintä. Ja vahingot syntyvät varoittamatta. Ruokaketjussakin. Se purjehti keittiön heiluriovista tarjotin kädessään. Ravintola Kara oli tunnettu ystävällisestä palvelustaan ja herkullisista antimistaan. Myös Mano tiesi sen, siksi oli etsiytynyt paikkaan – pahaa aavistamatta. Mano oli sattuma, tarjoilijatar kohtalo. Hän oli Epiksen sisar, Akantha, eikä nimi ollut lempinimi. Se tarkoitti suomeksi piikkiä. Lasiensa ansiosta Mano näki hänet jo kaukaa. Ja samalla hetkellä, kun veti punaisen höyryävän teen väärään torveen, hän ehti toivoa että se olisi ollut Camparia – tai vähintäänkin Leijona Bali Strawberrya. Vaistomaisesti hän nappasi rumat lasinsa pois, mutta jätti vakavan ilmeen. Nyt ei sopinut virnistellä. – A... hän aloitti kun kantha jo sivalsi poskelle. Jos jostain, niin siitä olen ylpeä, että poika piti teekupin pystyssä, vaikka pää heilahti kuin päärynäpallo. Se näytti itse asiassa siltä, kuin hän olisi uhmalla kääntänyt toisenkin posken. Olikohan lyönti saanut Manon uskomaan oikeasti pitelevänsä kallista alkoholia käsissään? Aivan täydellinen suoritus se ei kuitenkaan ollut: sitä

oli roiskunut poskelle. (Anteeksi, olin väärässä, se olikin verta. Akanthan smaragdisormus oli raapaissut.) "En koskaan luvannut mitään," Mano ajatteli. "Kohtuuton reaktio." Ja kuin olisi pojan ajatukset lukenut, Epis nojautui lähemmäs ja kosketti huultaan. – Virus, hän sanoi. Ja jatkoi hymyilyään. – Voi vittu, Manolta lipsahti. Silloin turkkilainen painonnostaja lopetti hymyilemisen. II "Erakon heikkous on oma metsä, jossa voi luulla olevansa kuningas." Tapani tiedostaa minut, paremmin kuin Mano. Mutta hän onkin viheltäjä, metsien mies – lahjomaton korven filosofi, joka pakenee ihmisiä yhtä suurella voimalla, mitä Mano yrittää heitä lähestyä. Häntä tavoitellaan, Manoa kartetaan. Minua... Pyydetään. Niin kuin olisin kala. Tapani rukoilee minulta metsästysonnea, enkä minä sitä hänelle anna. Hän viheltelee sen itselleen. Tietämättään. Tapa on hänelle asenne. Ne tulevat esiin kuin oivallukset, milloin mistäkin, ja jäävät paikoilleen kun kuulevat vihellyksen. Silloin hän laukaisee. Ja metsäjänis on jäänyt kennolle. Catch and release, siinä peace. Jos maailma olisi yhtä metsää, Tapani olisi käynyt valokuvaamassa Väli-Amerikassa asti. Tai niin hän tykkää kuvitella. On vain yksi syy miksi metsien mies tulee kaupunkiin: terapia. Muuten ei jaksaisi elää metsässä. Paitsi tänään: on saatava vahvistusta olemassaolostaan. On tunnettava (humalluttava) ja tulla tunnetuksi. En tiedä miksi annan hänen toteuttaa typeriä ideoitaan. Ehkä salaa uskon niihin. Näen niin läpi viheltäjän ajatuksenjuoksun, jossa hän oikeuttaa maailmanmatkaajuutensa juomalla ulkomaista olutta, vaikkei ole ikäpäivänä poistunut Satakunnasta. Ja ketä kiinnostaa hänen rusakkonäyttelynsä? Pitävät sitä leuhkimisena. Sen Tapani jo tiesikin, mutta kerran vielä kokeili onneaan. – Ei voi laita seinälle. Sitten ihmiset kysy syoko he janista vai kebabia, Epis sanoi ja nyökkäsi kameralle. – Ei tavsan kani, ja räjähti, nauramaan. Tapani, metsäni vaeltaja, tunsu voimatonta halua kopauttaa kameransa turkkilaisen otsaan. – Se tarkoittaa jäniksen verta, mutisi Mano Tatti viereisestä loosista. – Opin sen äsken. Turkkilaiset kutsuvat punaista teetään jäniksen vereksi. Älä välitä. Rölli mulkaisi Paavoa. Siis filosofi irstailijaa. Sillä hetkellä minä olin läsnä enemmän kuin koskaan. Kuvitelkaa, pizzeriassa. Kaksi miestä näki toisissaan jotain. Eivät tienneet itsekään mitä, ehkä veljeyttä. He olivat lukeneet toisistaan Länsi-Suomesta. Sitten tapahtui ihme. He paiskasivat kättä. Tai yrittivät. Viime hetkellä kumpikin veti omansa pois ja vain sormenpäät hipaisivat. Taika oli ajoituksessa. Episkin aisti sen ja siirtyi, vaikka odotti Manolta vastausta. Tosin se oli enää pelkkä muodollisuus mutta silti. Sana on sana. Tapani kysyi suoraan tulisiko Mano valokuvanäyttelyn sponsoriksi. Mano suostui, mutta sillä ehdolla jos metsän mies opettaisi häntä. Mitä, Tapani kysyi. Espanjaa? Mano mietti. Ei, hän vastasi. Viheltämään. Kun Tapani suostui, Mano sanoi hyvä on, mutta ei Tapanille vaan Epieikeialle. Akanthan punaiset huulet venyivät hymyyn tiskin takana. Ivatta. Epieikeia oli taivutellut asioita oikeaan suuntaan. Lempeästi. Suomalaismiehet vetäytyivät kauimmaiseen loosiin. Tapanin reppu kilahti. – Tieräksä että mano tarkoittaa kättä? Sä olet käsi. – Tiedän. Tiedätkö sä että se voidaan myös katkaista? Hiljaisuus. Mano pyöritteli sormuksen sormeensa. Se oli vihreä. – Pääsin just kihloihin. Tapani ymmärsi, kaivoi fjällräveniaan. – Otaks Coronan? hän kysyi myötätuntoisena ja ojensi pulloa. – Ei kiitos, Karan teeni riittää, Mano vastasi. Hän tarttui jo kylmään teelasiinsa ja tajusi äkkiä, että seuraava sana jonka kirjoittaisi elämäkertansa, olisi "pohjakosketus."